

Written by administrator

Wednesday, 18 July 2012 22:05 - Last Updated Wednesday, 18 July 2012 22:14

சங்கரர் ஷண்மும் திருவடியும் லட்சுமியும் லலிதாங்கியும் பிரசனேரூம் கொள்ளும் வறெமுயையும் தனிமயையும் எல்லாம் காலரபிமக சூழன்று நிற்கும் மகாசபினயத்தின் மபர்த்திகரணங்கள் அன்றி வறேனென்ன? வதேதததனும், பாவகனும், பதமனும் கொள்ளும் உணர்ச்சிகளும், வண்பறவகைகள் தலசைதறி அழிவதும் வளியே நிகழும் மகா பிரளயத்திற்கு ஈடாக உள்ளயேமம் மனோநாசம் நிகழ்வதற்கான தத்துவப் படிமங்கள் அன்றி வறேனென்ன?

நாவல் என்ற நவீன இலக்கிய வடிவத்தில் தத்துவ அம்சங்களுக்கும், தத்துவ சிக்கல்களுக்கும் எப்போதும் ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு என்பது இலக்கிய விமர்சகர்கள் அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் கருத்து. பொதுவாக, பெருநாவல்களில் சித்தரிப்புகள், உரையாடல்கள், கதைப்பின்னல்கள் இவற்றோடு கட்டி ஒரு சில அத்தியாயங்களில் தத்துவ சிந்தனைகள் அழுத்தம் தரப்பட்டு இடம் பெற்றிருப்பதை காணலாம்.

ஆனால், விஷ்ணுபுரத்திலோ நாவலின் ஒவ்வொரு இழையிலும் தத்துவத் தடேலுக்கான வளி உள்ளது. நாவல் முழுவதிலும், ஆழமான தத்துவத் திறப்புகளை சனெற்று தீண்டாத ஒரு அத்தியாயம் கட்டி இல்லலை எனலாம். இதுவும் விஷ்ணுபுரத்தின் தனிச்சிறப்புகளில் ஒன்று.

இவ்வாறு காவியமாகக் கல், தத்துவமாகக் கல் இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று பின்னிப் பிணைந்து விஷ்ணுபுரம் நில் நடுகிலும் விரவியுள்ளன என்று சொல்லலாம்.

□□□□□□ □□□□□□ :

'□□□□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□ □□□□□□-?'சங்கரர் ஷண்மன்.

ஒரு உண்மையான தரிசனம் என்பது ஒருபோதும் தருக்கத்துக்கு உட்பட்டதாக இருக்க முடியாது.. அது ஒரு கவிதையாகவோ கலையாகவோ மட்டுமே இருக்க முடியும் என்று அஜிதன் ஓரிடத்தில் சொல்கிறான். விவாதத்தின் போது, எந்த எதிர்த்தரப்பையும் அத் தரப்பின் கவித்துவ தரிசனத்திற்கு சலெல்ல விடாமல் எதிராளியை முற்றிலும் தரக்கச் சூழல்களில் சிதறடித்து நிலகையவை வதைத்து, எதிராளி தடும்மாறும் தரணம் தனது தரப்பின் கவித்துவ தரிசனத்தால் அதை முறியடிப்பது தான் பவத்தரின் உத்தி என்பதையும் சரியாகக் கணிக் கிறான் அஜிதன். இதே உத்தியை பவத்தருக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தி வறெறியும் காண்கிறான்.

தரக்கமும் அது சார்ந்த வாள் சூழற்றல்களும் அடிப்படையில் வாதிப்பவனின் அகங்காரத்தின் வளிப்பாடங்களே. ஆனால், கவிதை அப்படியல்ல, அது தன்னையெண்ணிந்த ஒரு ஆத்மாவின் வளிப்புடா தரணம், எனவே அது எப்போதும் தரக்கத்தையே விட ஒரு பிடியைந்த தளத்திலேயே உள்ளது. நரேடியாக சொல்லப்பட்டாவிட்டாலும் கௌஸ்துப காண்டத்தில் உறுதியாக இக்கருத்து கோட்டிக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஞானத்தடேல் கொண்ட மெய்யுணர்வின் முழுமையைத் தரிசித்து அதைப் பாடும்வனையே ரிஷி, கவி என்ற இரண்டு சொற்களாலும் வறொபாடின்றியே வேதே இலக்கியம் கற்றிப்பிடுகிறது என்பதையும் இதனுடன் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

தரக்கங்களின் தடகளை உட்பட்பது கவிதை. தரக்கங்களும் எதிர்த்தரக்கங்களும் உருவாக்கி வதைத் திருக்கும் திரகளை விலக்குவது கவிதை. அதனால் தான் விஷ்ணுபுரத்தின் ஞானதாகிகள் தங்கள் தரப்பக்காகத் தீவிரமாக பசேம்கட்டி, எதிர்த்தரப்பின் கவித்துவத்திசனத்தையே நிராகரிப்பதில்லை. அது மட்டுமல்ல, சமயங்களில் அதனை விதந்தோதவும் செய்யுகிறார்கள்.

“நசிகதே ரிஷி தன் தளிரக்கரங்களால் மரணத்தின் கதையைத் தட்டினார்” என்கிறார் பௌத்த ஞானி அஜிதமகாபாதர். அவர் பசேவது வேதாந்தமரபைச் சரேந்த உபநிஷதஞானம். “கூசப்பல்லில் துளித்துளியாக நீர் மொண்டுகடலை வற்றவைப்பது போன்றது மனக்கொந்தளிப்பை தரக்கத்தால் பின்தொடர்வது...” மிருகநயனிககூ அருகில் அஜிதர்தீவிரமாக விசாரம் செய்யும்போது அவர் நினையில் எழும் இந்தச் சொற்கள் அத்வைதமகாகூருவான கௌடபாதர் வாய்மொழியாக வந்தவை.

“நான் என்று கற்றிப்போது உன் மனம் பிரபஞ்சம் நோக்கி விரிவடையட்டும். பிரபஞ்சத்தை ஒருபோதும் உன்னையே நோக்கிக் கூறக்காதே” என்று பிங்கலனுக்கு உபதசேப்பவர் சிரவணமகாப்பிரபு. சூயமயையே நோக்குகொண்டது என்றும் கூறக்கல்வாதம் என்றும் அஜிதனால் கூற்றம் சாட்டப்பட்டும் வேதாந்தமரபின் பிரதிநிதி. ஆனால் அவரது இந்தச் சொற்கள் அஜிதன் பகரும் ஆலயவிஞ்ஞானத்தின், மகாத்மத்தின் சாரதத்தை தான் உண்மையில் எடுத்துரைக்கின்றன. “கற்றபடி இரு. மனிதர்களை முடிவின்றி மன்னித் தபடி இரு. மனங்களை ஒன்று சரேத் தபடி இரு. மகாயுகையிலிருந்து ஆசிபற்றபடி இரு. எளிய உயிர்களுக்கு அந்த ஆசியை அளித்தபடி இரு” – இந்த நாவலின் சாரமாகத் திரண்டு வரும் “ததாகதரின் பரெங்கரணை”யே நம்முன்னின்று உரைப்பது போன்ற சொற்கள். ஆனால் இந்த உபதசேத்தையை மரணத்தருவாயில் சீடனுக்கு வழங்கும்பவரோ விஷ்ணுபுரமகாவதை கரான பவத்தர்.

“இப்போது தான் இந்தக் கனவிலிருந்து விழித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணினேன். ஆனால் அந்த எண்ணம் கட்ட அக்கனவின் ஒரு பகுதி எனவே ஆயிற்று... காற்றில் மிதந்தபடி, சிவப்பான உதய ஓளி படர்ந்த வானத்தின் கீழ் மலையை நோக்கிச் சென்றபோது எங்கோ ஒருவனின் கனவாகுள் புகுந்து, அவனுடைய நனவில் விழித்தழை ஆசைப்பட்டனே..”

இலக்கிய வடிவங்களிலேயே கனவாகு மிக நெருக்கமாக உள்ளது கவிதை. விஷ்ணுபுரம் நாவலும் அப்படிப்பட்டதே என்பதால், அதில் கவிதைக் கட்டுரைகள் மிகுதியும் உள்ளன. நாவலின் உரைநடை நெடுகிலும் கவித்துவம் ததும்பி நிறைந்து வழிகிறது. லலிதாங்கி போல பாரண ஆபரணங்கள் பிண்ட வசீ கர நடனமாடிக் கொண்டிருக்கும் உரைநடை ஜீவ்வென்று அப்படியே ஒரு துள்ளு துள்ளி வண்பறவையாக வானில் பறக்கிறது. கனவா வளையலை அளந்தது களதை தயர்ந்து மிக லாகவமாக மண்ணில் இறங்கி யானகைக் கொட்டிலிலும் கச்சல் பெருத்த ஊட்டுபுரகைகளிலும் சஞ்சரித்து கொட்டமடிக் கிறது.

அது தவிர்த்து, வளையலையான கவிதை வரிகளும் நாவலில் பல இடங்களில் பயின்று வருகின்றன.

“0000000000 0000000000 0000 0000
00000000000000 00000000000000000000
0000000000000 0000000000000000 0000
000 00000 000000000
0000 00000000
000000000 00000000000000 00000000000000000000
000 0000000 0000000000000
000000 0000000000 0000000000
000 0000000 0000000000 .. “

ஞானசபை விவாதத்தின் தொடக்கத்தில் ரிக் வதே பண்டிதர் பாடும் சிருஷ்டிக் தத்தின் சில வரிகள் இவை. இது போன்று, இன்னும் சில வதே, உபநிஷத மந்திரங்களும் உயிரோட்டம் ததும்பும் கவிதை வடிவில் ஞான சபை விவாதங்களின் பகுதியாக வருகின்றன. வதே இலக்கியத்தின் அற்புதமான தொல் கவிதைகளை ஒரு நவீனத் தமிழ் வாசகனுக்கு அதன் துய வடிவில் எடுத்துச் சில வதற்கு மிகச் சிறந்த வழி இத்தகைய கவிதையாக் கமே என்று எனக்கு உணர்த்தியது விஷ்ணுபுரத்தின் இந்தப் பகுதிகள் தான். எனது சமீபத்திய வதே கவிதையாக் கமயற் சிகளாக்கு உந்துதல் அளித்ததும் விஷ்ணுபுரம் நாவலின் இந்தப் பகுதிகள் தான்.

Written by administrator

Wednesday, 18 July 2012 22:05 - Last Updated Wednesday, 18 July 2012 22:14

இன்னொரு வகை மாதிரி தரிசன மரபுகளின் சாரத்தை அழகிய கவிதைகளாக நாவலின் பனோக்கில் வடித்திருப்பது. கால தரிசன சபத்திரத்தை பிட்சு பாடும் ஓர் அற்புதமான கவிதை –

“000 00000 00000000000000
0000000000000 00000 000000000
0000 000000000 0000 000000 000000000
00000000 0000 00000000 ?
00000000000000 00000000 000
00000000 0000 0000000 ?
000 00000000 000000 0000000000.
00000000 0000 0000 0000 ?
00000000 000 00000 000000 000000000000.
000000 00000 00000000000000 0000000 000000
00 000000000000 00000.
000000 0000000 000000000.”

புள்ளி எழுதியதாக வரும் “தச தர்சன சங்கிரஹம்”, ஜனை முனியின் ஆக்கமான “சத பிரஸன் மாலிகா” ஆகிய அத்தியாயங்கள் உயர் தத்துவம் கவிதையாகி வரும் அழகுக்கு சிறந்த உதாரணங்கள்.

<http://vishnupuram.com/>